

Pejsek záchranář

Lucie Hlavinková

Ahoj děti!

Jsem pejsek záchranář a jsem tu s vámi, abych vám pomohl. Nemusíte se ničeho bát, protože jste opravdu v dobrých rukou a samozřejmě i v těch nejlepších packách. Určitě by vás zajímalo, jak se takový malý pejsek jako já stane záchranářem, jezdí sanitkou jako by nic a nosí superhrdinskou pláštěnku, vidíte?

Hned na začátku vám musím prozradit, že jsem jako štěňátko žádný šikula nebyl. Spíš přesně naopak, byl jsem docela velké nemehlo, nešika a trdlo. Nikdo si se mnou nevěděl rady a byl jsem ostuda, protože u nás v rodině jsou všichni ostatní úplně úžasní. Strejda například pracuje u Horské služby, lítá vrtulníkem a pomáhá nalézt a vyhrabat lidi, na které spadne lavina. Maminka i táta byli ve službě na letišti, kde hledali v kufrech, jestli někdo nesaňuje výbušniny a bomby. I moji bráškové a sestřičky hrdě nastoupili do výcviku, aby se z nich stali buď vodící psi pro slepé lidi nebo asistenční psi pro vozíčkáře.

A já? Všichni nade mnou krčili rameny a rozpačitě se usmívali. Když o mně mluvili, říkali věci jako „On náš bráška je takový... takový... Je z nás nejmenší, není zrovna moc šikovný, na žádné zaměstnání se nehodí. Ale je s ním aspoň legrace.“

A já jsem byl červený až za ušima, protože jsem se styděl. Chtěl jsem být hrdina jako strejda! A užitečný jako ostatní členové rodiny. Ale zatím jsem byl jenom takové nešikovné, srandovní trdlo.

A pak se jednoho dne všechno změnilo! Ráno vypadalo jako obvykle, hráli jsme si s ostatními štěňaty a honili se ve výběhu. Měli jsme zábavu, sluníčko svítilo a všechno bylo skvělé.

„Au! Au au auuuuu!“ ozvalo se najednou z jednoho rohu. Mojí sestřičce Míne se něco stalo! Plakala, vyla a ležela na zemi.

„Míno, co je ti?“ všichni jsme se seběhli, abychom jí pomohli zpátky na nohy, ale Mína vypadala, že se nepostaví. Držela packu ve vzduchu a nemohla na ni došlápnout.

„Narazila jsem tady do toho kamene,“ zanaříkala Mína.

„Vrrr, škaredý hnusný kámen!“ rozčílil se bráška Garon, který je z nás nejsilnější. Vmžiku ho vyhrabal, přísně na něho zaštěkal a zahodil přes plot. Jenomže to Míne nepomohlo a plakala dál.

„Já se domnívám, že tu došlo k tupému nárazu organismu, a dolní končetina, zvaná packa, je zlomená, čili se jedná o frakturu,“ začala nahlas přemýšlet sestřička Bria, která je z nás zase nejchytřejší. To však Míne taky vůbec nepomohlo, naopak začala brečet ještě víc.

„Nedá se nic dělat, musíme zavolat sanitku,“ poškrábala se na hlavě sestřička Corinka, která má zase nejvíce zdravého rozumu a ví si rady v každé situaci. Jenomže tohle Mínu rozbrečelo úplně nejvíc.

„Ne, sanitku ne, žádnou sanitkuuuu,“ vyla nešťastně.

To už jsem nemohl vydržet. Když někdo pláče, úplně mi to trhá srdce a musím udělat všechno proto, abych ho zase rozveselil.

„Jů, to je paráda, že tě poveze sanitka, já pojedu s tebou, to jsem si vždycky přál!“ začal jsem nadšeně běhat dokolečka. „Je krásně žlutá, má na sobě spoustu nápisů, bliká, má odrazky, může jezdit rychle jako blázen a navíc houkat. Houkání je skoro jako vytí, vid’?“

Mína překvapeně zamrkala a konečně se trochu uklidnila. Když sanitka přijela, ujistila se, že opravdu pojedu s ní a nechala se naložit dovnitř na lehátko, i když se jí nejdřív moc nechtělo.

„Já se tady bojím, je to tu divný,“ rozhlížela se po stěnách.

„Mně se tu všechno líbí,“ usmíval jsem se na ni, abych ji přesvědčil, že se opravdu vůbec ničeho nemusí bát. A byla to pravda, v sanitce jsem si připadal jako v ponorce nebo v kosmické raketě, bylo to tam super! Mína se ale pořád ještě bála, tak jsem rychle začal přemýšlet, jak ji rozveselit.

„Podívej!“ nafoukl jsem gumovou lékařskou rukavici jako balónek. „A teď poslouchej,“ vyfukoval jsem z ní vzduch tak, aby pískal a dělal zvuky.

„Prdí to,“ konečně se trochu zasmála Mína.

„Jo jo, prdí,“ schválně jsem ještě přidával další zvuky pusou. Pak jsem jí začal vykládat vtipy. Ale pozor, jsou to speciální psí vtipy, abyste rozuměli! „Představ si,“ musel jsem se sám začít smát. „Lidi si na sebe stříkají voňavky, aby voněli jako květiny!“ To tedy Mínu opravdu rozesmálo, protože nám psům to připadá jako úplně neskutečná legrace. Každý rozumný pes přece ví, že daleko lepší by bylo navonět se špekáčkem nebo uzeným a

v nejlepším případě shnilou rybou! „Nebo představ si, že lidi si zapnou televizi a tam se dívají na nějaké obrázky, které vůbec nesmrdí, ani nevoní! A vydrží to třeba hodinu a půl!“ To už se Mína úplně zalykala smíchy, protože každý normální pes ví, že nejlepší program dávají v ledničce. Škoda, že ji lidé otevírají jen na tak krátkou dobu...

Když jsme přijeli do nemocnice, Mína už se vůbec ničeho nebála a vypadala vesele, jako by se jí nic nestalo. Nechala si udělat všechna vyšetření i sádku na nožičku, která byla opravdu zlomená.

„No tohle,“ divili se doktoři i sestřičky. „To jsme tu ještě neměli. Většinou se každý bojí a brečí nebo vyvádí. A ty jsi taková statečná psí holčička!“

„Kdepak,“ zavrtěla hlavou Mína. „To je proto, že se mnou byl brácha, víte. On mě rozesmával a uklidňoval. Bez něho by to se mnou bylo mnohem horší.“

„Ten je tedy šikovný,“ podívali se všichni na mě a já jsem zase zrudnul až za ušima. Ale tentokrát překvapením a pýchou. Že bych byl opravdu v něčem dobrý?

„Poslouchej, tebe bychom tu potřebovali,“ přisedl si ke mně jeden ze záchranářů a pohládl mě po hlavě. „Nechceš jít k nám do služby? Hodil by se nám takový veselý a legrační pejsek, který umí každého uklidnit. Co ty na to?“

Co já na to? No jasně! Konečně jsem našel to, na co se hodím nejvíce. A od té doby je ze mě pejsek záchranář, který jezdí se sanitkou, nosí superhrdinskou pláštěnku a pomáhá všem nemocným a zraněným, kteří potřebují, aby je někdo uklidnil a rozesmál.

A proto taky pojedu s vámi, takže se nemusíte ničeho bát. A nebojte, nebudu vám vykládat psí vtipy, já vím, že vám lidem tak moc srandovní nepřipadají. Ale prdící rukavice, to ano, vidíte? Ta rozesměje každého, to se vsadím.

Takže všem záchranářům zdar a třikrát hurá! Jsem hrdý, že k nim patřím.

